

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 372/2014
15.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Горана Чавлине чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.П., због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. Р.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.1385/11 од 18.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5547/13 од 21.10.2013. године, у седници већа одржаној 15.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.1385/11 од 18.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5547/13 од 21.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К бр.1385/11 од 18.06.2013. године, окр. М.П. оглашена је кривом због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика, за које дело јој је изречена новчана казна у износу од 20.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена у казну затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Одлучујући о жалби браниоца окривљене, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 5547/13 од 21.10.2013. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене, адв. Р.Р., поднео је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба члана 351. став 1. и 2. и члана 368. тачка 8. раније важећег ЗКП, затим одредбе члана 388. ЗКП (без навођења да ли се ради о раније или сада важећем законик),

као и повреде уставног права на правично суђење из члана 32. Устава РС, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 604. став 1. ЗКП и нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву наводи да је окривљеној приватном тужбом стављено на терет да је "на породичној кући и гаражи приватног тужиоца разбила сва стакла на прозорима и вратима", док је изреком првостепене пресуде оглашена кривом да је "на породичној кући у приземном делу и гаражи подесним предметом разбила стакла на прозорима и вратима". Уношењем у изреку речи "у приземном делу" и "подесним предметом", првостепени суд је прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП, а исту повреду учинио је и другостепени суд потврђивањем првостепене пресуде.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљене у захтеву указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Супротно наводима захтева, првостепени суд није прекорачио оптужбу тиме што је у изреку пресуде унео речи "у приземном делу" и "подесним предметом", већ је само без релевантних измена чињеничног описа који је уподобљен утврђеним чињеницама и који, при томе, садржи сва битна обележја кривичног дела за које је окр. М.П. оптужена и оглашена кривом.

Осим тога, исту повреду закона бранилац је истицао и у жалби на првостепену пресуду, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, на страни 2, у шестом ставу образложења пресуде, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Бранилац окривљене као разлоге подношења захтева наводи и повреде одредаба члана 351. став 1. и 2. раније важећег ЗКП као и повреде одредбе члана 388. ЗКП, међутим, наведене повреде, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не могу бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Осталим наводима захтева бранилац оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом у вези са оценом изведених доказа од стране судова у редовном поступку као и у вези са механизмом оштећења туђе ствари, посебно указујући да окривљена са ... година старости и тешка ... кг, а висока ... цм, са тешко нарушеним здрављем неуролошке природе није могла да прескочи ограду висине 160 цм и изврши предметно кривично дело. Међутим, ни чињенично стање, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Најзад, наводи захтева да је првостепеном и другостепеном пресудом повређено основно уставно начело из члана 32. Устава Републике Србије, право на правично суђење, нису могли бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда, с обзиром на то да када се захтев подноси због повреде неког права зајемченог Уставом, таква повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда и та одлука мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости, а у конкретном случају, бранилац окривљене такву одлуку није доставио.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.